

Memòria tristíssima

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

*T'ha enquimerat la gràcia fugitiva
d'un desig i ara ets deserta, oh ment.*

Carles Riba

I m'ha arrancat de sobte l'huracà del Desig
-el Desig és el cèrvol que creua el riu d'un salt-
i em veig i sent la meua tristíssima buidor
el pobre cos, en l'aspra terra d'estiu caigut
no hi ha cap soledat com aquesta del jo
feta de dures roses minerals, de carbons
com ganivets en l'ombra, d'abelles o coàguls
de llum, ja prehistòria de mi mateix, amb una
fredor al seu endins. Pregones galeries
interiors, arestes on l'aire es va esmolant
-cada cosa és com una rosa d'arestes crues
el pensament, o Abel, roman mort pel Desig.
Sent la meua ciutat interior, i em pujà
un baf arqueològic, una humitat de cova
el bufet d'un alé de segles i sarcòfags.
L'ala d'un rat penat batent el meu crepuscle.
On fou l'ésser, memòria. I què pot llavors l'ésser
Què pot llavors el jo, què puc fora de mi?
Suara pareixia tot fàcil, i fins l'aire
Era una galta tendra, una epidermis d'aigua.
On successivament llavis i mans lliscaven
Vers una serralada d'increïbles matins.
I he de tornar a mi i suportar aquesta
Buidor, a la tristíssima cavitat del meu jo?
Li mancava llavors el Desig, la dolcíssima
càrrega del meu cos per ésser plenament?
Devia dur al muscle l'anyell càndid del cos?
El Desig és un càstig de Déu; ens fa conéixer
El buit, la geologia adàmica del jo.
(ens deixa sense segles a la selva i el pànic.
I què pot llavors l'home, si el despullen dels segles
No fou Adam al Paradís llavors; car fou
el paradís a Adam; doncs no fou paisatge
Fou nodriment, raó, pluja del cor als ulls,

El tast pur de la Gràcia al ple del jorn novell,
Gatzara de la saba i l'aigua sostenint
el pensament tendríssim de la pupil·la atònita.
L'huracà del Desig li va arrancar les selves
Clares del seu endins. Llavors, el Paradís
fou entorn, paisatge escampadament solt...

Fou el Desig de tu qui em va arrancar de sobte
el Paradís, la pura plenitud forestal.
I em sé en l'aire, que em volia insinuant-se, cru,
com una cabellera llargament impossible.

(et va arrancar de sobte l'huracà del Desig.
Ciutat que ara contemple, i ets eternament,
memòria tristíssima, un eixut oceà
on l'esponja roman al servei de l'abella
i les escates soltes espillegen al sol?
Ens partirem el dol tots dos a cau d'orella.
Ens partirem el sol a la vora del temps).

ANDRÉS ESTELLÉS, Vicent (1953): *Ciutat a cau d'orella*. València:
L'Espiga. / (1981): *Les homilies d'Organyà. Obra completa 6*. València:
Tres i Quatre.